

af Indkomst- og Formueskat, og det ganske simpelt af den Grund, at Formue og Indkomst egentlig ere kommunale Skatteobjekter. I 1909—10 vare de kommunale Skatter i København 5,499,000 Kr., i Købstæderne 9,752,000 Kr. og i Landkommunerne 9,642,000 Kr., tilsammen 24,893,000 Kr. I det samme Aar har Statsskatten været noget over 10 Millioner, saa at den samlede personlige Skat af Formue og Indkomst har været henved 35 Mill. Kr. Det er et meget stort Beløb. I Aaret 1908—09, altsaa kun et Aar forud for det Aar, jeg har nævnt, var Skatten paa Indkomst og Formue kun 23,608,000 Kr. Altsaa er den kommunale Indtægts- og Formueskat i Løbet af et Aar faktisk stegen med 1,285,000 Kr. Det vidner om, at man bliver mere og mere nødsaget til at udnytte dette Skatteobjekt. Der er jo ogsaa Kommuner, der raabe paa, at de i høj Grad ere tvungne til at udnytte det. Og dog kommer Regeringen her og vil have, at det Beløb paa 1,200,000 Kr., som ydes Kommunerne af Staten til Dækning af deres Udgifter, skal tages fra dem. Imange andre Lande faa Kommunerne en vis Andel af det Beløb, som udskrives af Regeringen i Forbrugsskat. Det ærede 9de kongevalgte Medlem (Falbe-Hansen) sagde, at Stigningen i Skatten af Indkomst og Formue ikke var større her end i andre Lande, men hvad vi ikke kunne være absolut klare over, er Forholdet mellem, hvorledes Udgifterne til forskellige offentlige Institutioner i andre Lande afholdes, og hvorledes de afholdes her. Her lægge vi jo en Masse Udgifter over paa Kommunerne, derfor maa Kommunerne ogsaa have en vis Ret til at bevare de Skatteobjekter, de have, ubeskaarne, saaledes at Staten ikke udplyndrer dem helt. Den højtærede Finansminister sagde, at han her var kommen nær op til det, som kunde udskrives i Indkomst- og Formueskat. Mon han ikke er kommen vel nær? Paa Landet, som jeg interesserer mig mest for, have vi jo egentlig talt ikke andet at udskrive Skat af end fast Ejendom og Indkomst og Formue. Noget anderledes er det i København og i Købstæderne, hvor de have en Slags Forbrugsskat, idet man kan ligne Afgifter paa Gas, Elektricitet, Vand og andre Ting. Af fast Ejendom svarede der paa Landet i 1909—10 10,030,000 Kr., i Aaret forud, 1908—09, 9,483,000 Kr. Der har altsaa været en Stigning paa 547,000 Kr. De personlige Skatter udgjorde i 1909—10 9,642,000 Kr., i 1908—09 9,041,000 Kr. Der var altsaa en Stigning af 601,000

Kr. Ejendomsskatten er stegen med 5,8 pCt. i et Aar, de personlige Skatter med 6,4 pCt. — Men foruden Sognekommunerne have vi Amtskommunerne, hvortil der svares Skat af fast Ejendom. I Amtskommunerne er der i 1909—10 lignet paa fast Ejendom 5,104,000 Kr. eller 6,8 pCt. mere end Aaret forud. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at naar den højtærede Minister yderligere vil udnytte dette kommunale Skatteobjekt, handles der urigtigt overfor Kommunerne. Jeg kunde aldrig i mine Dage gaa ind paa en Stigning af Indkomst- og Formueskatten, medmindre denne Stigning blev overført til Kommunerne. I nogle Kommuner, særlig paa Landet er der jo grumme lidt Formue, medens der i andre kan være megen, og hvis Staten saa overførte denne Forøgelse til Kommunerne, kunde der derved ske en Udligning indenfor de enkelte Kommuner. Det ærede Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) var i Lørdags stærkt imod, at Formuen ikke skulde selvgives, og endte sin Tale omtrent saaledes: „Hvis man f. Eks. slog fast i Loven, at enhver Skatteyder skulde opgive ikke blot sin Indtægt, men ogsaa sin Formue, opgive den under Eds Tilbud, ja, ligefrem aflægge Ed paa, at Opgivelsen var rigtig, fik vi et betydeligt større Udbytte.“ Det ærede Medlem blev jo af vor Ordfører oplyst om, at vi ikke have for Øjeblikket nogen Selvangivelsespligt for Formuen. Men jeg gad egentlig ogsaa vide, hvorledes det ærede Medlem tænker sig, at man skulde kunne opgive sin Formue under Eds Tilbud. Det ærede Medlem, der jo er Bestyrer i en Kreditforening, vil jo vide, hvor forskellige Opfattelser der kan være af, hvad en fast Ejendom er værd, det kan ofte differere 25 pCt. efter dem, der vurdere den. Hvorledes skal en Ejer under Eds Tilbud kunne sige, hvad hans Ejendom er værd? Han kan tænke sig den solgt, men vi se jo ofte, at en Mand ved Salget ingenlunde faar den Pris, han ønsker, han maa sætte sine Fordringer ned. Paa den anden Side kan man se en Ejendom solgt og Køberen atter i Løbet af kort Tid tjene ikke saa ganske ubetydeligt. Og saa ere faste Ejendomme dog langt lettere at komme til et Resultat med end f. Eks. Varebeholdninger, hvor Markedsprisen i Løbet af kort Tid kan variere 10, 15, 20 pCt. Og kommer man saa til Maskiner og Redskaber, er det uhyre vanskeligt at fastslaa deres Værdi. Deres Brug og Vedligeholdelse vanskeliggøre det. Hvorledes kan det ærede Medlem da